Dosarul nr.2-1631/24
2-24008599-12-2-19012024

H O T Ă R Â R E
(*d i s p o z i t i v*)
În numele Legii

15 aprilie 2025 mun.Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Centru
Instanța de judecată compusă din:
Președintele ședinței, judecător Andrei Ojoga
Grefier Elena-Crăița Costin, Diana Blîndu, Valentina Perjeru

examinând în ședință publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vanesa Cozonac, Ala Cozonac și Ion Cozonac împotriva lui Simion Șindirinschi privind obligarea de a șterge de pe rețeaua de socializare video-ul, obligarea de a dezminți în public informația defăimătoare, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

La 09 ianuarie 2024, Vanesa Cozonac, Ala Cozonac și Ion Cozonac, prin intermediul avocatului, au depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Simion Șindirinschi, solicitând obligarea de a șterge de pe rețeaua de socializare video-ul, obligarea de a dezminți în public informația defăimătoare, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Potrivit fișei de repartizare din 19 ianuarie 2024, cererea a fost repartizată prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor judecătorului Andrei Ojoga.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 ianuarie 2024, nu s-a dat curs cererii de chemare în judecată.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 ianuarie 2024, cererea de chemare în judecată a fost acceptată spre examinare.

Argumentele participanților la proces

Argumentele părții reclamante

Pârâtul a publicat la data de 07 decembrie 2023 pe rețeaua de socializare „Tiktok” de pe profilul cu pseudonimul: „*****”, un video, prin care a comunicat informații false și defăimătoare despre reclamanți – video care poate fi găsit la următorul link: *****n/**********
&*****

În acest video, pârâtul a răspândit informație defăimătoare cu referire la reclamanți, precum și injurii, după cum urmează:

- minutul 0:10 – „...*****
- minutul 0:52 – „.*****
- minutul 1:17 – „...*****

- minutul 1:52 – „*****
- minutul 5:04 - „*****
- minutul 6:20 - „*****
- minutul 7:07 – „*****
- minutul 7:42 – „J*****”;
- minutul 8:25 – „...*****
- minutul 8:55 - *****”.

Respectiv, pârâtul a folosit următoarele injurii în coraport cu reclamanta Cozonac Vanesa: tîmpenia, psih bolnavă, proasta, *****.

La fel, a răspândit următoarea informație falsă referitor la reclamanta Cozonac Vanesa:

- *****
- *****
- *****
- *****
- *****

Pârâtul a folosit în coraport cu reclamantul Cozonac Ion injuria: „*****”.

La fel, a răspândit următoarea informație falsă referitor la reclamantul Cozonac Ion:

- *****

*****

La fel, a răspândit următoarea informație falsă referitor la reclamanta Cozonac Ala:

- *****
- *****
- *****
- Îl *****

Toate acestea reprezintă o informație falsă, care nu corespunde realității, precum și injurii la adresa reclamanților - care le lezează onoarea și demnitatea.

Or, reclamanta Cozonac Vanesa nu i-a fabricat nici un dosar penal - aceasta nu este exponent al autorității publice care ar avea asemenea atribuții, nu s-a folosit de băieți (adică nu a beneficiat de careva foloase necuvenite de la careva băieți), nu este bolnavă psihic, nu a înjurat pe nimeni, nu a cadonat o jucărie pe care nu a cumpărat-o personal.

La fel, reclamantul Cozonac Ion, nu ascunde în vreo careva bază de date medical faptul că reclamanta Cozonac Vanesa este bolnavă psihic. Mai mult, nu poate face acest lucru din simplul motiv că nu este bolnavă psihic.

Reclamanta Cozonac Ala, nu încearcă în vreun mod să îi facă rău pârâtului, nu se ocupă cu vrăjitorii, nu l-a speriat cu faptul că feciorul acesteia îi va face ceva precum că a stat în pușcărie - din motiv că acesta nu a stat în pușcărie, precum și nu l-a speriat cu careva vice-procurori.

Având în vedere că judecățile de valoare, relatările cu privire la fapte și informațiile defăimătoare răspândite de Simion Șindirinschi, publicului larg, sunt false având și un caracter defăimător și au permis identificarea persoanelor vizate de informație, dat fiind faptul că prin acțiunile pârâtului Simion Șindirinschi, de răspândire a relatărilor false cu privire la fapte și a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient le-au fost

lezată onoarea, demnitatea și reputația profesională, consideră că în temeiul art.7 al Legii nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, urmează să fie restabiliți integral în drepturile lezate de pe urma acțiunilor ilegale ale pârâtului Simion Șidirinshci.

Respectând calea prealabilă și termenul de înaintare a cererii prealabile, în ordinea prevăzută de art.15 al Legii nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, la 22 decembrie 2023 a expediat, prin intermediul poștei terestre, la adresa de domiciliu, cererea prealabilă, solicitând pârâtului: dezmințirea informației defăimătoare cu exprimarea scuzelor și compensarea prejudiciului moral cauzat.

Cererea prealabilă a fost recepționată la data de 26 decembrie 2023, și l-a aceiași dată, acesta a publicat pe rețeaua de socializare „Tiktok" o poză cu cererea prealabilă - confirmând faptul recepționării.

Tot la data de 26 decembrie 2023, a fost contactat de către pârât prin intermediul aplicației de mesagerie „Whatsapp" de la numărul de telefon +*****, unde a avut loc un schimb de mesaje, iar drept urmare, pârâtul așa și nu a satisfăcut cerințele înaintate în cererea prealabilă.

Consideră că în temeiul art.7 al Legii nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, reclamanții urmează a fi restabiliți integral în drepturile lezate de pe urma acțiunilor ilegale ale pârâtului.

Aici supune atenției instanței de judecată, că în conformitate cu prevederile art.17 alin.(1) al Legii nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, cererea de chemare în judecată cu privire la defăimare poate fi depusă în termen de 30 de zile. Acest termen curge de la: a) data primirii răspunsului la cererea prealabilă; b) data expirării termenului pentru examinarea cererii prealabile.

Astfel, reieșind din prevederile art.15 alin.(2) al Legii nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, cererea prealabilă se depune în termen de 20 de zile de la data la care persoana a aflat sau trebuia să afle despre informația defăimătoare, iar potrivit art.16 alin.(1) al Legii nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, cererea prealabilă se examinează în termen de 5 zile, care coroborate cu prevederile art.17 alin.(1) lit.b) al Legii nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, în acord cu care cererea de chemare în judecată cu privire la defăimare poate fi depusă în termen de 30 zile de la data expirării termenului pentru examinarea cererii prealabile, și raportând circumstanțele de fapt la aceste norme de drept, se relevă că defăimarea a avut loc la 07 decembrie 2023, iar cererea prealabilă fiind depusă la 22 decembrie 2023 a fost depusă în termenul legal de 20 zile de la defăimare, dar a fost recepționată la data de 26 decembrie 2023. Prin urmare, termenul de examinare a cererii prealabile de 5 zile fiind până la 31 decembrie 2023. Prin urmare, cerere de chemare în judecată este înaintată în termen. Astfel, termenii de prescripție prevăzuți de art.15, 16 și 17 au fost respectați cu strictețe de către reclamanți, motive pentru care instanța urmează să considere ca fiind depuse în termen cererea prealabilă și cererea de chemare în judecată.

Sub aspectul prejudiciului moral, învederează că având în vedere suferințele psiho-emoționale profunde provocate reclamanților de pârâtul Simion Șindirinschi de o manieră

în care le-a fost lezată onoarea și demnitatea, un asemenea prejudiciu moral îl evaluează ca fiind echitabil într-un echivalent bănesc egal cu:

- 20 000 lei pentru reclamanta Cozonac Vanesa;
- 10 000 lei pentru reclamantul Cozonac Ion;
- 10 000 lei pentru reclamanta Cozonac Ala.

La fel, sub aspectul prejudiciului moral, instanța de judecată urmează să țină cont de faptul că clipul video publicat de către pârât, a fost vizualizat de peste 130 000 (o sută treizeci mii) persoane, precum și acesta a blocat orice posibilitate de a posta careva comentarii la acest video, încălcând în acest mod orice drept la replică a reclamanților.

Reieșind din raționamentele expuse și cele ce succed, consideră imperios necesar ca instanța să admită acțiunea în sensul formulat, și anume:

- Constatarea încălcării de către Simion Șindirinschi, a dreptului reclamanților la respectarea onoarei, demnității și reputației profesionale prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte și a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient, comisă la 07 decembrie 2023 prin publicarea pe rețeaua de socializare „TikTok”.
- Constatarea ca fiind defăimătoare relatările false nominalizate cu privire la fapte și judecățile de valoare, fără substrat factologic suficient relatate, care lezează onoare, demnitatea și reputația profesională a reclamanților Cozonac Vanesa, Cozonac Ion și Cozonac Ala.

În consecință, având în vedere circumstanțele de fapt indicate supra, se reține că declarațiile menționate și maniera, arogantă și dominantă, în care acestea au fost exprimate de către pârât, arătând direct la reclamanți, sunt intenționat defăimătoare, constituind insultarea și calomnierea acestora.

Ca urmare, consideră că informațiile defăimătoare în privința reclamanților, se referă la fapte care sunt false și nu se bazează pe un substrat factologic suficient, prin ce le-a fost încălcat dreptul la respectul onoarei, demnității și reputației profesionale le-a cauzat un prejudiciu moral exprimat prin suferințe psihice provocate de denigrarea lor și determinate de caracterul ofensator și calomnios al relatărilor publice răspândite.

Pornind de la dispozițiile art.32 alin.(1) și alin.(2) din Constituția Republicii Moldova, se reține că oricărui cetățean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum și libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil. Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie.

Conform art.3 alin.(1)-(3) al Legii cu privire la libertatea de exprimare nr.64 din 23 aprilie 2010, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a comunica fapte și idei. Libertatea de exprimare protejează atât conținutul, cât și forma informației exprimate, inclusiv a informației care ofensează, șochează sau deranjează. Exercitarea libertății de exprimare poate fi supusă unor restrângeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, pentru a apăra ordinea și a preveni infracțiunile, pentru a proteja sănătatea și morala, reputația sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Or, libertatea de exprimare reprezintă unul din fundamentele esențiale ale societății democratice care asigură dezvoltarea ei și autorealizarea fiecărei persoane (Iladyside către Regatul Unit, 07.12.1976, §49). Astfel, pentru a se stabili dacă a fost defăimată reputația persoanei în raport cu libertatea de exprimare prin prisma standardelor CEDO, este necesar de a fi aplicată procedura triplului test și a verifica dacă ingerința în libertatea de exprimare este prevăzută de lege, dacă are un scop legitim și dacă este necesară într-o societate democratică.

În această ordine de idei, se reține că potrivit art.7 alin.(1) și (2) al Legii cu privire la libertatea de exprimare nr.64 din 23 aprilie 2010, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației sale profesionale lezate prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Persoana lezată prin răspândirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informația este falsă, defăimătoare și dacă permite identificarea persoanei vizate de informație.

Reieșind din prevederile art.16 alin.(1) și (2) din Codul civil, orice persoană are dreptul la respectul onoarei, demnității și reputației sale profesionale. Orice persoană este în drept să ceară dezmințirea informației ce îi lezează onoarea, demnitatea sau reputația profesională dacă cel care a răspândit-o nu dovedește că ea corespunde realității.

În interpretarea corectă a normelor legale enunțate, se înțelege că onoarea este un sentiment complex, determinat de percepția pe care fiecare persoană o are despre demnitatea sa, în timp ce reputația înseamnă felul în care o persoană este considerată în societate și este dobândită prin modul exemplar în care persoana se comportă în societate. Respectiv, orice atingere adusă demnității și reputației persoanei, o expune pe aceasta excluderii într-o măsură mai mare sau mai mică din sfera relațiilor sociale, iar lezarea onoarei presupune că persoana simte schimbarea opiniei societății despre sine.

Astfel, din moment ce persoanele care urmăresc pârâtul pe rețeaua de socializare „TikTok”, a fost declanșat un val de reacții negative și agresive la adresa reclamanților, dat fiind faptul că, publicul larg a urmării cu atenție postările pârâtului care răspândeau acele informații defăimătoare, într-o manieră arogantă și dominantă, prin aceste acțiuni ale pârâtului li se cauzează prejudicii de imagine esențiale.

De aici și interesul reclamanților legitim precum și dreptul de a solicita dezmințirea informației, precum și repararea prejudiciului moral cauzat, iar restabilirea reclamanților în drepturi urmează a fi făcută de instanța de judecată, având în vedere faptul că informația este falsă și judecățile de valoare sunt lipsite de substrat factologic suficient.

Relevant este și faptul că în conformitate cu art.13 al CEDO, orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale, iar potrivii art.10 al CEDO, orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare. Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate

fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Astfel se conchide că, într-o societate cu adevărat democratică, când se pune problema apărării drepturilor și intereselor legitime ale persoanei nu contează statutul persoanei pârâte, respectiv îi sunt impuse respectarea acelor garanții ale drepturilor fundamentale ale omului, iar o asemenea garanție este consfințită cu valoare de principiu în art.13 din CEDO inclusiv art.10 §2 din CEDO, în speța dedusă judecății.

În contextul celor expuse, subliniază că Legea cu privire la libertatea de exprimare nr.64 din 23 aprilie 2010 are scopul de a garanta exercitarea dreptului la libera exprimare, precum și un echilibru între asigurarea dreptului la libera exprimare și apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale și vieții private și de familie ale persoanei. În acest context:, prezintă relevanță că legislatorul admite restrângerea libertății de exprimare pentru protejarea unui interes legitim, în cazul în care restrângerea este proporțională cu situația care a determinat-o, respectându-se echilibrul just dintre interesul protejat si libertatea de exprimare, precum și libertatea publicului de a fi informat.

La caz, sunt incidente și prevederile art.24 alin.(1), (2) din Legea cu privire la libertatea de exprimare, potrivit cărora, reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pârâtul a răspândit informația; b) informația îl visează și este defăimătoare; informația constituie o relatare cu privire la fapte și este în esență falsă; sau judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; e) existența și cuantumul prejudiciului cauzat. Pârâtul trebuie să dovedească următoarele: a) informația nu este defăimătoare și/sau nu îl vizează pe reclamant; b) informația constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; c) la momentul răspândirii informației, deși a luat toate măsurile de diligentă, nu putea ști că prin acțiunile sale contribuie la răspândirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient; d) informația răspândită este de interes public.

Astfel, reieșind din înscrisurile anexate la materialele pricinii, precum și toate probele în ansamblu, care apreciate în modul prevăzut de art.130 Cod de procedură civilă, se reține că a dovedit pe deplin circumstanțele invocate drept temei al pretențiilor inclusiv circumstanțele prevăzute de art.24 alin.(1) din Legea cu privire la libertatea de exprimare, fapt pentru care sunt îndreptățiți să ceară instanței de judecată în temeiul art.26 din Legea eu privire ta libertatea de exprimare, dezmințirea relatărilor false și defăimătoare cu privire la fapte.

Or, în acord cu prevederile art.26 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, orice persoană este în drept să ceară în instanța de judecată dezmințirea relatărilor false și defăimătoare cu privire la fapte. În cazul în care instanța de judecată va stabili că acțiunea cu privire la răspândirea informației false și defăimătoare este întemeiată, iar reclamantul solicită publicarea unei dezmințiri, instanța va dispune dezmințirea relatărilor false și defăimătoare, indicând în dispozitivul hotărârii textul dezmințirii. Instanța de judecată va

dispune efectuarea dezmințirii în cel mai potrivit mod pentru restabilirea drepturilor reclamantului. În cazul în care informația falsă și defăimătoare a fost răspândită prin alte mijloace decât mass-media, instanța va stabili aceeași modalitate de dezmințire sau, după caz alta adecvată situației. Dacă mass-media sau, după caz, autorul informației se află în imposibilitatea de a publica dezmințirea, instanța de judecată va obliga mass-media sau, după caz, autorul informației să publice dezmințirea în alt mijloc de informare în masă cu o rază similară de acoperire sau difuzare. Dacă ultimul va refuza publicarea dezmințirii, persoana obligată să publice dezmințirea va plăti reclamantului o compensație în mărime de la 50 la 5000 de unități convenționale.

Prin urmare, reieșind din materialele pricinii se conchide că anume pârâtul, a răspândii relatările false și judecățile de valoare, fară substrat factologic suficient, vizând reclamanții.

În această ordine de idei, reieșind din informațiile răspândite citate supra, se observă că acestea cuprind acuzații categorice la adresa reclamanților, însă orice declarație, chiar și atunci când constituie o judecată de valoare, trebuie să fie susținută de un substrat factologic suficient, în caz contrar ea va avea o natură excesivă. Or, în speță, pârâtul Simion Șindirinschi, nu poate prezenta nicio dovadă factologică întemeiată pentru a justifica cele declarate deoarece asemenea declarații sunt false și lipsite de orice substrat factologic.

Așadar, în sprijinul poziției exprimate în acțiune, am dovedit iară echivoc prin probe plauzibile, întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute la art.7 din Legea nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, care conferă dreptul persoanelor lezate prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte și a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient, să solicite restabilirea în drepturi prin dezmințirea informației, precum și repararea prejudiciului moral cauzat.

Or, potrivit art.7 alin.(1), (2), (3), (4) și (5) din Legea nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației sale profesionale prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Persoana lezată prin răspândirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informația cumulează următoarele condiții: a) este falsă; h) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informație. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin.(2) poate solicita rectificarea sau dezmințirea informației, precum și repararea prejudiciului moral și material cauzat. Persoana lezată prin răspândirea unor judecăți de valoare poate fi restabilită in drepturi după judecățile de valoare cumulează următoarele condiții: a) nu se bazează pe un substrat factologic suficient; b) au un caracter defăimător; c) permit identificarea persoanei vizate de informație. Persoana care se consideră lezată din modul stabilit la alin.(4) poate solicita rectificarea sau dezmințirea informației, sau publicarea unei replici, precum și repararea prejudiciului moral și material cauzat.

În lumina raționamentelor expuse, subliniază că conform definițiilor legale cuprinse în art.2 din Legea nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, prin „defăimare” se înțelege – răspândire a informației false care lezează onoarea, demnitatea

și/sau reputația profesională a persoanei; prin „răspândire a informației” se înțelege – proces de transmitere a informației către alte persoane (cel puțin către o persoană, exceptând persoana lezată); prin „informație” se înțelege – orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet și/sau imagine; prin „fapt” se înțelege – eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiții concrete de loc și timp și a cărui veridicitate poate fi dovedită; prin „judecată de valoare” se înțelege – opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea față de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit; prin „judecată de valoare fără substrat factologic suficient” se înțelege – judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate; prin „dezmințire” se înțelege – infirmare a relatărilor defăimătoare cu privire la fapte care nu corespund realității.

Finalmente, informațiile răspândite de către Simion Șindirinschi, sunt false, lipsite de substrat factologic suficient și defăimătoare, și ca urmare, în speță, este aplicabil sistemul restricțiilor asupra dreptului la libertatea de exprimare al pârâților, care prin încălcarea prevederilor legale, au răspândit relatări false defăimătoare și judecăți de valoare lipsite de substrat factologic suficient ce vizează persoana reclamanților.

Concomitent, potrivit art.29 alin.(1) a Legii nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, se relevă că instanța de judecată va acorda o compensație de natură să aducă satisfacție persoanei lezate. La stabilirea cuantumului compensației pentru prejudiciul moral, acordată persoanei fizice, instanța de judecată va lua în considerație caracterul și gravitatea suferințelor fizice și psihice cauzate reclamantului, caracterul informației răspândite, gradul de răspândire a informației, personalitatea reclamantului, reputația pârâților, gradul de vinovăție a pârâților, consecințele răspândirii informației defăimătoare, starea materială a reclamantului și cea a pârâților, publicarea rectificării, dezmințirii sau acordarea dreptului la replică până la depunerea cererii de chemare în judecată și alte circumstanțe importante pentru examinarea cauzei.

Cu referire la prevederile enunțate, instanța stabilind că reclamanților, le-a fost cauzat un anumit nivel de stres și frustrare, drept urmare a încălcării dreptului la onoare, demnitate și reputație, precum și suferințe psihologice, drept urmare a evoluției fulminante de atacuri crescânde la adresa lor și relatări defăimătoare false și judecăți de valoare fără substrat factologic suficient, ce au avut loc pe o arie largă de răspândire în prezența publicului larg și impactul negativ al acestora asupra persoanelor fizice Cozonac Vanesa, Cozonac Ion și Cozonac Ala, instanța urmează să aprecieze ca fiind echitabilă mărimea compensației pentru prejudiciul moral ce urmează să fie încasată de la pârât, în beneficiul reclamanților în total suma de 40 000 lei, care corespunde suferințelor psihice suportate de către reclamanți.

Concomitent, se va menționa că în conformitate cu art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul, să plătească, părții care a avut câștig de cauză, toate cheltuielile de judecată suportate.

În fine, reieșind din prevederea legală enunțată, solicită încasarea din contul pârâtului în beneficiul reclamanților a cheltuielilor pentru plata taxei de stat în mărime de: 1) pentru Cozonac Vanesa: 250 lei (pct.1.13 Legea taxei de stat) + 849,96 lei (pct.1.1.2 Legea taxei de stat) = 1 099,96 lei; pentru Cozonac Ion: 250 lei (pct.1.13 Legea

taxei de stat) + 449,96 lei (pct.1.1.2 Legea taxei de stat) = 699,96 lei; pentru Cozonac Ala: 250 lei (pct.1.13 Legea taxei de stat) + 449,96 lei (pct.1.1.2 Legea taxei de stat) = 699,96 lei.

În consecință, evidențiază că potrivit Hotărârii Curții Constituționale nr.55 din 14 octombrie 1999, art.4 alin.(2) din Constituție și Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.3 din 09 iunie 2014, Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, constituie o parte integrantă a sistemului legal intern și, respectiv, urmează a fi aplicate direct ca orice altă lege a RM cu deosebirea că prevederile Convenției și jurisprudența CtEDO au prioritate față de restul legilor interne care îi contravin.

Iar reieșind din ansamblul aspectelor de fapt învederate raportate la normele de drept indicate, în condițiile în care prin absurd s-ar respinge prezenta acțiune, aceasta ar presupune violarea drepturilor fundamentale nominalizate ale reclamanților prevăzute de CEDO, și astfel, drepturile lor ar deveni teoretice și iluzorii dar nu practice și elective, contrar jurisprudenței CtEDO.

Or, potrivit preambulului CEDO și conform jurisprudenței CtEDO drepturile omului trebuie să fie practice și elective dar nu teoretice și iluzorii (a se vedea Cauza Sergey Zolotukhin versus Federația Rusă, Hotărârea Marei Camere a CtEDO din 10.02.2009, §80-81, etc.), motive pentru care prezenta acțiune urmează a fi admisă în sensul formulat, iar reclamanții, urmează să fie restabiliți în drepturile lor încălcate flagrant de către pârâtul Simion Șindirinschi.

Astfel, se solicită:

- admiterea cererii de chemare în judecată;
- obligarea lui Simion Șindirinschi să șteargă de pe rețeaua de socializare TikTok video-ul publicat la 07 decembrie 2023: h*****
  *****id*****&*****
- obligarea lui Simion Șindirinschi să dezmintă informația publicată la data de 07 decembrie 2023 pe rețeaua de socializare TikTok prin publicarea unui video în care să comunice: „*Eu, Simion Șindirinschi, recunosc că la data de 07 decembrie 2023 am mințit când am distribuit informații false și defăimătoare despre Vanesa Cozonac, Ala Cozonac și Ion Cozonac, și am spus că aceștia mi-au fabricat dosar penal, m-au amenințat, au făcut vrăji, suferă de careva boli psihice. Cer scuze de la doamna Vanesa Cozonac, Ala Cozonac și domnul Ion Cozonac pentru că am mințit și am răspândit informații false pentru a-i defăima*.
- obligarea lui Simion Șindirinschi să achite în beneficiul Vanesei Cozonac a prejudiciului moral în sumă de 20 000 lei;
- obligarea lui Simion Șindirinschi să achite în beneficiul Alei Cozonac a prejudiciului moral în sumă de 10 000 lei;
- obligarea lui Simion Șindirinschi să achite în beneficiul lui Ion Cozonac a prejudiciului moral în sumă de 10 000 lei;
- obligarea lui Simion Șindirinschi să achite cheltuielile suportate pentru plata taxei de stat și taxei de timbru.

Argumentele părții pârâte

Prin încheierea protocolară din 04 noiembrie 2024, s-a dispus restituirea referinței prezentată de partea pârâtă ca fiind depusă în afara termenului acordat de instanța de judecată.

Argumentele participanților expuse în ședința de judecată

În ședința de judecată, reprezentantul părților reclamante a susținut cererea de chemare în judecată pentru motivele de fapt și de drept expuse, solicitând admiterea integrală a acesteia.

În ședința de judecată reprezentantul părții pârâte a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca fiind una neîntemeiată. În pledoarii indicând că ajunși la finele examinării prezentei cauze, constată că exact ca și fiecare cauză, această își are specificul său, prin necesitatea detalierii pretinsului probatoriu anexat, care de facto nu confirmă absolut nici una din pretențiile formulate în cererea de chemare în judecată.

Pretinsele probe și argumente, poartă un caracter formal și nefondat, or cu certitudine, din cele relatate de către Șindirinschi Simion, ultimul a avut o relație cu Cozonac Vanesa, care ulterior s-a transformat într-un conflict. Ultima a apelat chiar și la organele de drept (procuratura, poliție), dar cu alte pretenții exceptând acțiunile pârâtului legate de TikTok.

Reclamanții sub nici o formă nu au demonstrat existența vreunui prejudiciu moral, sau cum anume au fost presupus afectați de cele relatate de către Șindirinschi Simion.

La caz, important este că acțiunea poate fi înaintată exclusiv de persoana care a fost defăimată, însă din conținutul cererii și a pretinselor probe nu identifică elemente de defăimare ce ar arăta spre temeinicia acțiunii înaintate.

Nu a identificat din acțiune cumularea următoarelor condiții: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informație, or la caz în opinia pârâtului, existența unui conflict cu unul din reclamanți, în care s-au implicat alți reclamanți, nu reprezintă temei de înaintare a prezentei acțiuni, care o consideră ca o pură tentativă de îmbogățire fără just temei.

În drept, în conformitate cu art.117 alin.(1) din Codul de procedură civilă, probele în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

În conformitate cu art.118 alin.(1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În temeiul art.121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească urmează să rețină spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului, iar art.122 din Codul de procedură civilă prevede că circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu niciun fel de alte mijloace probante.

Pretinsele probe înaintate de către reclamanți, urmează a fi apreciate critic, or admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

Articolul 130 alin.(3) din Codul de procedură civilă prevede că, fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficientă pentru soluționarea cauzei.

În speță, reține că obiectul material al prezentei acțiuni îl constituie declarațiile făcute de către pârâtul Șindirinschi Simion, în mediul online, în aplicația „Tiktok". Astfel, prin cererea de chemare în judecată, reclamanții au pretins că din postările făcute de pârât, există sintagme care sunt false și anume acele sintagme învederate în cererea de chemare în judecată.

Conform art.3 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr.64 din 23 aprilie 2010, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a comunica fapte și idei. Libertatea de exprimare protejează atât conținutul, cât și forma informației exprimate, inclusiv a informației care ofensează, șochează sau deranjează. Exercitarea libertății de exprimare poate fi supusă unor restrângeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, pentru a apăra ordinea și a preveni infracțiunile, pentru a proteja sănătatea și morala, reputația sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești. Restrângerea libertății de exprimare se admite doar pentru protejarea unui interes legitim prevăzut la alin.(3) și doar în cazul în care restrângerea este proporțională cu situația care a determinat-o, respectându-se echilibrul just dintre interesul protejat și libertatea de exprimare, precum și libertatea publicului de a fi informat. Având la bază prevederile art.15 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, persoana care se consideră defăimată poate solicita, prin cerere prealabilă, autorului informației și/sau persoanei juridice care a răspândit-o rectificarea sau dezmințirea informației defăimătoare, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor și compensarea prejudiciului cauzat. Deci, articolul dat presupune că doar persoana care se consideră defăimată poate solicita prin cerere prealabilă autorului informației și/sau persoanei juridice care a răspândit-o rectificarea sau dezmințirea informației defăimătoare în sensul art.7 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr.64 din 23 aprilie 2010, persoana lezată prin răspândirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informația cumulează următoarele condiții: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informație. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin.(2) poate solicita rectificarea sau dezmințirea informației, precum și repararea prejudiciului moral și material cauzat. Persoana lezată prin răspândirea unor judecăți de valoare poate fi restabilită în drepturi dacă judecățile de valoare cumulează următoarele condiții: a) nu se bazează pe un substrat factologic suficient; b) au un caracter defăimător; c) permit identificarea persoanei vizate de informație. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin.(4) poate solicita rectificarea sau dezmințirea informației, sau publicarea unei replici,

precum și repararea prejudiciului moral și material cauzat. Se consideră injurie exprimarea care cumulează următoarele condiții: a) exprimarea intenționată verbală, scrisă sau nonverbală nu corespunde normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică; b) permite identificarea persoanei vizate.

Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin.(6) poate solicita exprimarea scuzelor și repararea prejudiciului moral și material cauzat. Așadar, din punctul de vedere al normei sus-specificate, se deduce că Legea cu privire la libertatea de exprimare nr.64 din 23 aprilie 2010, diferențiază 3 tipuri de lezare a onoarei, demnității sau reputației profesionale, și anume: răspândirea relatărilor false cu privire la fapte; răspândirea judecăților de valoare fără substrat factologic suficient. Conform art.2 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, prin defăimare se înțelege - răspândirea a informației false care lezează onoarea, demnitatea și/sau reputația profesională a persoanei; - fapt - eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiții concrete de loc și timp și a cărui veridicitate poate fi dovedită; - judecată de valoare - opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea față de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit; - judecată de valoare fără substrat factologic suficient - judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate. în context, se reține că, conform jurisprudenței CEDO, cerința de a dovedi veridicitatea judecăților de valoare este imposibil de a fi îndeplinită, deoarece adevărul afirmațiilor ce constituie judecăți de valoare nu poate fi dovedit, iar invocarea probei veridicității în acest caz ar constitui o încălcare a libertății de exprimare, parte fundamentală a dreptului asigurat de art.10 din Convenția Europeană (cazul Busuioc c. Moldovei, cazul Jerusalem c. Austriei nr.26958/95).

Conform art.24 din Legea nr.64 stabilește că, reclamantul trebuie să dovedească că, pârâtul a răspândit informația, la fel, și faptul că informația îl vizează pe reclamant și este defăimătoare, că informația constituie o relatare cu privire la fapte și este în esență falsă; sau judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; cât și existența și cuantumul prejudiciului cauzat. Iar pârâtul trebuie să dovedească că, informația nu este defăimătoare și/sau nu îl vizează pe reclamant; informația constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; la momentul răspândirii informației, deși a luat toate măsurile de diligență, nu putea ști că prin acțiunile sale contribuie la răspândirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient; informația răspândită este de interes public. Conform art.25 alin.(3) din Legea cu privire la libertatea de exprimare, orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de judecată de valoare sau relatare cu privire la fapte se interpretează în favoarea acordării statutului de judecată de valoare.

Prin urmare, în abordarea celor constatate, apreciază informația relatată/postată de către Șindirinschi Simion ca fiind judecată de valoare și o formă de exprimare a opiniei și reproș din cauza unei relații eșuate anterior, și nu cade sub incidența restricțiilor dreptului privind libertatea de exprimare prevăzute la art.10 paragraful 2 Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Or, nu cumulează cele trei condiții necesare pentru a obliga pârâtul de a dezminți informația, de a-și cere

scuze publice, precum și repararea prejudiciului moral cauzat în condițiile art.7 din Legea cu privire la libertatea de exprimare. Informația este redată de către pîrît într-un stil pamfletar fiind compatibil cu exercițiul libertății de exprimare.

Conform art.32 alin.(1) și (2) din Constituția Republicii Moldova, oricărui cetățean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum și libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil. Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie. Astfel, principiul dat garantează fiecăruia libertatea gîndirii, a opiniei, precum și libertatea exprimării în public prin orice mijloc legal posibil. Acesta cuprinde de altfel și libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații, ori idei fără amestecul autorităților publice. Articolul 10 §1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale statuează că orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere.

Amintește că, CEDO în jurisprudența sa a statuat că, dreptul la libertatea de exprimare reprezintă unul dintre pilonii de bază ai unei societăți democratice, una dintre condițiile de bază pentru progresul și dezvoltarea oricărei persoane.

Astfel, articolul 10 din Convenție se aplică nu doar în cazul „informațiilor" sau „ideilor" inofensive, care sunt percepute favorabil sau care atrag indiferență, dar și în cazul informațiilor și ideilor care șochează, deranjează sau ofensează statul sau o parte din populație. Acestea sunt cerințele pluralismului, ale toleranței și ale gândirii libere (broadmindness), fără de care nu poate exista o „societate democratică". Aceasta înseamnă că orice „formalitate", „condiție", „restricție" sau „penalitate" impusă în această privință trebuie să fie proporțională cu scopul legitim urmărit (cauza Handyside v. Regatul Unit, hotărârea din 7/12/1976, §49). Curtea a mai subliniat că fiecare persoană decide modalitatea în care își exprimă gândurile în vederea atingerii scopurilor urmărite, deoarece articolul 10 din Convenție protejează atât manifestarea, cât și transmiterea și recepționarea mesajului respectiv (cauza Sokolowski v. Polonia, hotărârea din 29/03/2005, §44). Pe cale de consecință, conchide despre netemeinicia cererii de chemare în judecată, urmând a fi respinse pretențiile privind dezmințirea informației false și defăimătoare prin intermediul aceleiași surse de publicare a informației defăimătoare, exprimarea scuzelor pentru încălcarea dreptului.

Defăimătoare sunt considerate acele informații care relatează despre încălcarea legilor și a normelor de conviețuire (normele morale), și astfel fac ca persoana să fie condamnată moral de opinia publică sau de unii indivizi în particular.

Despre o condamnare morală de către opinia publică, la fel nu putem discuta, or Șindirinschi Simion, a dezactivat opțiunea de a putea fi plasate careva comentarii în sensul acordului/dezacordului cu cele relatate de către ultimul, fapt care exclude careva reacții publice în mediul online.

Privitor la caracterul informației defăimătoare lansate de către pârât, menționează că aceasta nu este de interes public, deoarece vizează niște chestii interpersonale ce nu trezesc interesul societății sau al unei părți a ei.

În cel, dar în cel mai rău caz, acțiunile lui Șindirinschi Simion, aparent ar părea ca o injurie, care urma a fi examinată prin prisma Codului contravențional și sancționată în cazul constatării acestei contravenții, or reclamantul nu a depus o plângere la organele de drept în acest sens.

De către reprezentantul reclamanților s-a indicat că au fost reacții specifice ale publicului ce demonstrează prejudicierea personală, profesională. Contrar faptului că reclamanții nu dețin funcții, nu practică activități ce le-ar acorda o careva popularitate pe teritoriul RM și/sau în afara acestuia, remarcă că chatul și/sau comentariile nu a fost activ/accesibil la postările indicate de către reclamanți, fiind mai degrabă un monolog, sau o opinie expusă public fără a avea loc careva dezbateri sau expuneri de către careva persoane terțe sau urmăritori ai pârâtului din mediul online.

Ideile reflectate de către reclamanți în acțiune nu sînt altceva decît o nemulțumire pur personală care au considerat că o pot utiliza în scop de a obține niște sume bănești de la pîrît, chiar dacă adjudecarea acestor sume în favoarea reclamanților ar fi ilegală.

Din răspunsurile oferite de reprezentantul reclamanților în cadrul ședințelor de judecată, așa și nu a fost clar care anume informații sînt defăimătoare și prin ce acestea ar afecta demnitatea și onoarea persoanei, cum au afectat, care a fost rezultatul expunerii pârâtului în mediul online, ce consecințe au afectat reclamanții, modul în care au fost afectați și cum apare incidența legii cu privire la libertatea de exprimare.

Formalitatea cererii de chemare în judecată este una evidentă, nefiind coroborate sub nici o formă circumstanțele faptice cu norma legală excluzându-se reciproc.

Realizarea drepturilor procesuale, constituționale nu trebuie să aibă un caracter abuziv și să urmărească prejudicierea altei persoane, or doar presupunerea lezării unor drepturi, nu poate sta la baza pronunțării unei hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată și instituirea unor obligații spre executare pârâtului, având puterea lucrului judecat.

Pe cale de consecință, având în vedere cele expuse supra, solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată

Audiind participanții la proces, examinând materialele cauzei în raport cu circumstanțele stabilite și normele aplicabile speței, instanța ajunge la concluzia de a admite cererea de chemare în judecată, din următoarele considerente.

Conform articolului 117 alin.(1) Cod de procedură civilă, *probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.*

Potrivit articolului 118 alin.(1) Cod de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.*

Conform articolului 121 Cod de procedură civilă, *instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la*

îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Iar în conformitate cu prevederile articolului 130 alin.(1) Cod de procedură civilă, *instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.*

În conformitate cu prevederile art.239 Cod de procedură civilă, *hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.*

Potrivit art.240 alin.(1) și (3) Cod de procedură civilă, *la deliberarea hotărîrii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii. Instanța judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.*

Instanța de judecată, examinând prezenta cauză civilă în limitele investirii sale legale, constată că obiectul litigiului constă în apărarea drepturilor nepatrimoniale ale reclamanților Vanesa Cozonac, Ala Cozonac și Ion Cozonac, respectiv: onoarea, demnitatea și reputația profesională, pretins lezate prin răspândirea de către pârâtul Simion Șindirinschi a unor informații defăimătoare și a unor judecăți de valoare lipsite de substrat factologic suficient, prin intermediul rețelei de socializare TikTok.

Reclamanții au solicitat constatarea caracterului defăimător al informațiilor; obligarea pârâtului de a șterge video-ul publicat; obligarea pârâtului de a publica o dezmințire publică conform unui text prestabilit; încasarea prejudiciului moral în cuantum total de 40 000 lei; încasarea cheltuielilor de judecată suportate.

Examinând cadrul normativ aplicabil, instanța reține că raportul juridic dedus judecății este guvernat de Legea nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare; art.43 Cod civil (drepturi ale personalității); art.32 din Constituția Republicii Moldova (libertatea opiniei și a exprimării); art.10 și art.13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului; jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind defăimarea și libertatea de exprimare.

Instanța subliniază că dreptul la libertatea de exprimare, consacrat constituțional și în CEDO, nu este absolut, ci comportă limite exprese atunci când este necesară protecția reputației altor persoane, în conformitate cu testul proporționalității consacrat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Protecția reputației și a vieții private constituie un scop legitim care justifică restrângerea libertății de exprimare, în condițiile în care afirmațiile răspândite sunt neadevărate, defăimătoare sau lipsite de substrat factologic suficient.

Instanța de judecată, apreciind ansamblul probelor administrate în prezenta cauză în conformitate cu prevederile art.130 alin.(1)-(3) Cod de procedură civilă, constată că acestea se prezumă a fi suficiente, pertinente, concludente și veridice pentru a stabili circumstanțele esențiale ale speței deduse judecății.

Din materialele dosarului rezultă că partea reclamantă a administrat următoarele probe: link-ul direct către video-ul publicat de pârât la data de 07 decembrie 2023 pe profilul său TikTok, sub pseudonimul „*****
*****_lon*****id*****&***** redarea integrală a conținutului verbal al video-ului, cu indicarea minutelor exacte în care sunt formulate afirmațiile pretins defăimătoare și injurioase; cererea prealabilă expediată pârâtului; confirmarea recepționării cererii prealabile de către pârât; capturi de ecran cu vizualizările video-ului contestat (peste 130 000 de vizualizări); conversații purtate prin aplicația „WhatsApp” cu pârâtul, în contextul încercării soluționării amiabile a litigiului; dovezile achitării taxei de stat și taxei de timbru aferente prezentei acțiuni.

Partea pârâtă, deși a fost legal citată și a participat în proces prin intermediul reprezentantului său, nu a administrat probe concludente și pertinente care să confirme veridicitatea celor afirmate în video-ul publicat.

Prin încheierea protocolară din 04 noiembrie 2024, instanța a dispus restituirea referinței depuse de partea pârâtă ca fiind prezentată peste termenul stabilit de instanță.

În ședința de judecată, partea pârâtă prin intermediul reprezentantului său a insistat doar pe caracterul pamfletar, subiectiv și de opinie al celor relatate în video-ul publicat, invocând lipsa caracterului defăimător, neexistenta unui prejudiciu moral concret și lipsa condițiilor cumulative necesare atragerii răspunderii juridice pentru defăimare.

Instanța reține că din coroborarea probelor administrate rezultă cu certitudine că:

1. pârâtul Simion Șindirinschi este autorul video-ului publicat pe TikTok la 07 decembrie 2023;
2. în conținutul acestui video sunt formulate numeroase afirmații de natură factuală (relatări cu privire la fapte), precum și judecăți de valoare lipsite de substrat factologic suficient;
3. afirmațiile vizează direct persoana reclamanților Vanesa Cozonac, Ion Cozonac și Ala Cozonac;
4. afirmațiile sunt de natură defăimătoare, afectând onoarea, demnitatea și reputația profesională a acestora;
5. pârâtul nu a prezentat niciun mijloc de probă capabil să dovedească veridicitatea celor afirmate în cuprinsul video-ului publicat.

De asemenea, instanța constată că pârâtul a dezactivat opțiunea de a publica comentarii la video-ul respectiv, limitând astfel dreptul la replică și agravând efectul defăimător al informațiilor răspândite.

Conform art.24 alin.(1) din Legea nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, *reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pîrîtul a răspîndit informația; b) informația îl vizează și este defăimătoare; c) informația constituie o relatare cu privire la fapte și este în esență falsă; sau d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; e) existența și cuantumul prejudiciului cauzat*.

Prin urmare, în aplicarea art.24 alin.(1) din Legea nr.64/2010, instanța reține că partea reclamantă a dovedit întrunirea cumulativă a condițiilor legale necesare pentru atragerea răspunderii juridice a pârâtului: pârâtul a răspândit informațiile contestate;

informațiile vizează reclamanții; informațiile sunt defăimătoare; informațiile sunt în esență false; afirmațiile nu au substrat factologic suficient; reclamanții au suferit un prejudiciu moral.

Instanța de judecată, analizând conținutul video-ului publicat la data de 07 decembrie 2023 de către pârâtul Simion Șindirinschi pe rețeaua de socializare TikTok, sub contul „*****”, reține că în cadrul acestuia sunt formulate multiple afirmații cu privire la reclamanți, unele dintre ele având caracter de relatări factuale (care pretind a descrie fapte concrete), iar altele constituind judecăți de valoare, formulate într-un limbaj jignitor, adeseori derizoriu, menit să discrediteze persoanele vizate.

În conformitate cu art.2 din Legea nr.64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, termenii și expresiile utilizate în prezenta lege au următoarele semnificații: *defăimare* – răspîndire a informației false care lezează onoarea, demnitatea și/sau reputația profesională a persoanei; *răspîndire a informației* – proces de transmitere a informației către alte persoane (cel puțin către o persoană, exceptînd persoana lezată); *informație* – orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet și/sau imagine; *fapt* – eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiții concrete de loc și timp și a cărui veridicitate poate fi dovedită; *judecată de valoare* – opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea față de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit; *judecată de valoare fără substrat factologic suficient* – judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată pînă la falsitate; *injurie* – exprimare verbală, scrisă sau nonverbală care ofensează intenționat persoana și care contravine normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică; *cenzură* – denaturare nejustificată a materialului jurnalistic sau interzicere nejustificată de a răspîndi anumite informații de către conducerea mass-mediei; orice manifestare a autorităților publice sau a persoanelor care exercită funcții publice de ingerință în activitatea editorială a mass-mediei sau a angajaților acesteia ori de împiedicare a tirajării sau a răspîndirii informației; *informație despre viața privată și de familie* – orice informație, inclusiv imagine, privind viața familială, viața la domiciliu, corespondența și conținutul ei, sănătatea și defectele fizice, orientarea și viața sexuală, precum și comportamentul persoanei, în condițiile în care persoana contează, în mod rezonabil, pe intimitate; *interes public* – interes al societății (și nu simpla curiozitate a indivizilor) față de evenimentele ce țin de exercitarea puterii publice într-un stat democratic sau față de alte probleme care, în mod normal, trezesc interesul societății sau al unei părți a ei; *persoană care exercită funcții publice* – persoană fizică care exercită atribuțiile puterii publice (executive, legislative ori judecătorești) sau persoană juridică ce prestează servicii de utilitate publică, sau persoană fizică care administrează persoana juridică ce prestează servicii de utilitate publică ori subdiviziuni ale acesteia; *persoană publică* – persoană care exercită funcții publice sau o altă persoană care, datorită statutului, poziției sociale sau altor circumstanțe, trezește interesul public; *document al autorității publice* – act emis de o autoritate publică sau de o persoană care exercită atribuțiile puterii publice; *comunicat al autorității publice* – relatare făcută publică de o autoritate publică sau, în numele acesteia, de o persoană care exercită atribuțiile puterii publice; *mass-media* – mijloc de informare în masă, tipărit sau electronic, precum și

jurnalistul; *investigație jurnalistică* – cercetare rezonabilă a faptelor de către mass-media pentru realizarea unui material jurnalistic; *rectificare* – corectare benevolă, din proprie inițiativă sau la cerere, a faptelor care au fost prezentate greșit; *dezmințire* – infirmare a relatărilor defăimătoare cu privire la fapte care nu corespund realității; *replică* – răspuns al persoanei lezate la opiniile exprimate într-un material răspîndit de mass-media; *scuze* – declarație prin care persoana își exprimă regretul pentru injurie sau pentru informații despre viața privată și de familie; *discurs care incită la ură* – orice formă de exprimare care provoacă, propagă, promovează sau justifică ura rasială, xenofobia, antisemitismul sau alte forme de ură fondate pe intoleranță.

Cu referire la afirmația „*...persoanele care ascultă vorbe de la ***** asta de Vanesă de la Orhei, fosta mea...*” (min. 0:10), instanța de judecată atestă că aceasta este o injurie directă. Or, expresia „***** asta de Vanesă” nu exprimă o opinie, ci o ofensă directă, lipsită de orice substrat factologic, fiind în mod evident o denigrare intenționată și gratuită a persoanei Vanesa Cozonac.

Cu referire la afirmația „*...eu nu am nici un dosar penal în afară ce ni le (mi le-au) desenat ei numai cu sinuciderea asta a lor...*” (min. 0:52), instanța de judecată atestă că aceasta reprezintă o relatare falsă cu privire la fapte. Afirmația sugerează că reclamanții i-ar fi fabricat pârâtului un dosar penal. Aceasta este o acuzație gravă, ce poate fi verificată obiectiv și care reclamă o probă în sprijin. Lipsa oricărei dovezi face ca afirmația să fie calificată ca defăimătoare.

Cu referire la afirmația „*...să nu afle lumea că e psih bolnavă, că tatso el fiind lucrător medical se străduie să ascundă prin baza de date că ea e psih bolnavă...*” (min. 1:17), instanța de judecată atestă că aceasta reprezintă o relatare falsă cu privire la fapte, inclusiv afectarea vieții private și calomnie. În lipsa oricărei expertize sau dovadă medicală, această afirmație este gravă și complet lipsită de temei. Ea presupune și o acuzație indirectă că tatăl reclamantei ar comite abuz de acces în bazele de date medicale. Se afectează atât reputația personală cât și cea profesională a celor doi reclamanți.

Cu referire la afirmația „*...***** asta de Vanesa și familia ei*” (min. 1:52), instanța de judecată atestă că aceasta reprezintă o injurie colectivă. Folosirea expresiei generalizante și jignitoare la adresa întregii familii a reclamantei constituie o formă de dispreț exprimat public.

Cu referire la afirmația „*...pentru chiochea Ala... pentru pușcăriașul care a stat la zonă... cu vice-procurorii cu care mă speriai tu pe mine...*” (min. 5:04), instanța de judecată reține că aceasta reprezintă o relatare falsă cu privire la fapte, defăimare indirectă și insinuare de amenințări. Aceste afirmații induc ideea că Ala Cozonac ar recurge la amenințări prin persoane cu trecut penal sau influență în sistemul judiciar. Nu există vreo probă care să susțină aceste acuzații grave.

Cu referire la afirmația „*...nu o ascultați pe proasta asta din Orhei și pe proștii ei de părinți că *****urile îs *****uri...*” (min. 8:25), instanța de judecată reține că aceasta reprezintă o injurie gravă multiplă și incitare la dispreț public. Limbajul utilizat nu exprimă o opinie, ci o intenție clară de a decredibiliza și descalifica reclamanții în ochii publicului.

În ansamblu, instanța constată că majoritatea afirmațiilor pârâtului sunt formulate cu intenția vădită de a discredita și umili reclamanții; nu se bazează pe niciun fapt real demonstrat; nu se încadrează în protecția garantată de CEDO, fiind un abuz în libertatea de exprimare. La fel, acestea întrunesc cumulativ condițiile pentru atragerea *****punderii civile.

Așadar, în contextul libertății de exprimare, aceste declarații depășesc limitele admisibile într-o societate democratică. Nu se poate invoca dreptul la opinie pentru a aduce atingeri flagrante demnității altei persoane.

Orice persoană are dreptul la respectul onoarei, demnității și reputației sale profesionale. Orice atingere adusă acestor valori, indiferent de forma în care este comisă – directă sau indirectă, scrisă, orală sau vizuală – poate constitui o lezare nepatrimonială, cu consecința nașterii dreptului la reparație morală.

Prejudiciul moral este definit de doctrina și jurisprudența națională și internațională ca fiind o vătămare de ordin psihic, afectiv sau emoțional, constând în suferințe psihice, degradarea imaginii publice, scăderea stimei de sine, stres, anxietate, marginalizare sau umilire.

Protejarea onoarei și demnității este un drept fundamental de ordin constituțional, iar compensarea prejudiciului moral trebuie să fie efectivă și rezonabilă în raport cu gravitatea suferințelor.

În conformitate cu art.29 alin.(1) din Legea nr.64/2010, *instanța de judecată va acorda o compensație de natură să aducă satisfacție persoanei lezate. La stabilirea cuantumului compensației pentru prejudiciul moral, acordată persoanei fizice, instanța de judecată va lua în considerație caracterul și gravitatea suferințelor fizice și psihice cauzate reclamantului, caracterul informației răspîndite, gradul de răspîndire a informației, personalitatea reclamantului, reputația pîrîtului, gradul de vinovăție a pîrîtului, consecințele răspîndirii informației defăimătoare, starea materială a reclamantului și cea a pîrîtului, publicarea rectificării, dezmințirii sau acordarea dreptului la replică pînă la depunerea cererii de chemare în judecată și alte circumstanțe importante pentru examinarea cauzei*.

Instanța reține, în urma examinării materialului probator și a poziției procesuale a părților procesului, că în speță s-au întrunit toate elementele esențiale ale prejudiciului moral: publicarea informațiilor defăimătoare într-un spațiu accesibil publicului larg, respectiv platforma TikTok; vizibilitatea ridicată a informațiilor defăimătoare – cu un număr de peste 130 000 vizualizări, fapt care demonstrează impactul public deosebit al afirmațiilor; imposibilitatea exercitării dreptului la replică – pârâtul a dezactivat opțiunea comentariilor; tonalitatea agresivă, ostilă și jignitoare a afirmațiilor – exprimate cu vădită intenție de umilire și discreditare; reiterarea numelor proprii și a calităților personale ale reclamanților – ceea ce permite identificarea fără echivoc a persoanelor vizate; persistența și refuzul de retractare – pârâtul nu doar că nu a retras video-ul după cererea prealabilă, dar a publicat imaginea cererii prealabile într-un mod sfidător și lipsit de remușcare.

În consecință, instanța conchide că, prin comportamentul său, pârâtul a adus atingere gravă onoarei personale a reclamantei Vanesa Cozonac, prin folosirea de

expresii injurioase și a relatărilor false despre relații personale, comportamente sociale și sănătatea mintală; reputației părintelui Ion Cozonac, acuzat de presupuse ilegalități în calitate de lucrător medical; demnității și integrității morale a reclamantei Ala Cozonac, prin insinuarea unor comportamente oculte și amenințări indirecte.

La stabilirea cuantumului compensației, instanța de judecată va lua în considerație: caracterul și gravitatea suferințelor psihice; caracterul informației răspândite; gradul de răspândire a informației; personalitatea reclamantului; reputația pârâtului; consecințele răspândirii informației; starea materială a părților; existența unei dezmințiri sau a unei scuze.

Apreciind acestea se reține că gravitatea suferinței este una ridicată, dat fiind conținutul repetitiv, jignitor și public al afirmațiilor. Caracterul informațiilor este extrem de defăimător, unele afirmații insinuând încălcări de lege, comportamente deviante, stări patologice. Gradul de răspândire este unul masiv (peste 130 000 vizualizări). Conduita pârâtului este lipsită de remușcare, refuz de a retracta, sfidare. La caz, se reține că reclamanții nu sunt persoane publice, dar se bucură de o imagine socială pe care pârâtul a dorit să o degradeze, or partea pârâtă nu a prezentat probe care să adeverească că imaginea socială a reclamanților deja era afectată. Efectele pe termen lung sunt persistente în mediul online (care are memorie nedefinită în timp), mai ales că la data examinării cauzei, partea pârâtă nu a demonstrat că a șters video-ul litigios, iar la accesarea link-ului este generat un mesaj că video-ul nu este disponibil, ceea ce ar putea semnifica că video-ul doar a fost ascuns, nu și șters.

Având în vedere toate acestea, instanța apreciază că solicitările reclamanților sunt rezonabile, proporționale și justificate.

Compensațiile solicitate sunt 20 000 lei pentru Vanesa Cozonac; 10 000 lei pentru Ala Cozonac și 10 000 lei pentru Ion Cozonac. Aceste sume, în opinia instanței, corespund naturii și intensității prejudiciului suferit și reflectă un nivel reparator și adecvat în conformitate cu standardele impuse.

Instanța de judecată, analizând în mod obiectiv poziția procesuală a pârâtului Simion Șindirinschi, exprimată pe parcursul procesului, constată că apărarea promovată de acesta este una vădit formalistă, lipsită de suport probatoriu și construită pe încercarea de a deturna dezbaterea judiciară de la esența problemei litigioase – anume răspândirea de informații false și defăimătoare cu privire la reclamanți.

La caz, se reține că în cadrul ședinței de judecată, partea pârâtă a invocat următoarele teze principale: cele afirmate în video-ul publicat ar reprezenta simple opinii personale sau judecăți de valoare protejate de libertatea de exprimare; reclamanții nu ar fi demonstrat că afirmațiile publicate le-au cauzat vreun prejudiciu moral efectiv; cererea de chemare în judecată ar fi neîntemeiată deoarece nu ar fi întrunite condițiile cumulative pentru antrenarea răspunderii civile pentru defăimare; informațiile publicate nu ar fi de natură să lezeze onoarea și demnitatea reclamanților, având caracter pamfletar sau satiric.

Instanța constată că aceste apărări sunt lipsite de temei, fiind contrazise de înscrisurile administrate în cauză; poziția constantă a reclamanților; contextul afirmațiilor publicate de pârât; proba video și capturile de ecran prezentate.

Mai mult, instanța observă că partea pârâtă a recurs la un veritabil exercițiu de inducere în eroare a instanței de judecată, prin negarea evidentei caracteristici defăimătoare a afirmațiilor publicate; minimalizarea gravității limbajului utilizat; invocarea generică a libertății de exprimare fără respectarea obligațiilor corelative acesteia.

Instanța subliniază că libertatea de exprimare, deși reprezintă un drept fundamental garantat de art.32 din Constituția Republicii Moldova și art.10 CEDO, nu conferă dreptul de a răspândi informații false, defăimătoare și de natură a prejudicia imaginea altor persoane.

A invoca libertatea de exprimare pentru a justifica folosirea de expresii precum: „***** asta de Vanesă"; „psih bolnavă"; „proasta asta din Orhei și proștii ei de părinți"; „pușcăriașul care a stat la zonă", constituie o deformare gravă a sensului acestui drept fundamental și o încercare inacceptabilă de a ascunde o faptă ilicită sub protecția Constituției.

Această manieră de abordare a apărării denotă lipsa de onestitate procesuală a pârâtului și intenția vădită de a induce instanța în eroare, minimalizând consecințele faptelor sale.

Instanța constată că pârâtul nu a prezentat niciun mijloc de probă, nici măcar indirect, care să susțină veridicitatea afirmațiilor publicate, iar sarcina probei veridicității revine celui care a răspândit informația pretins factuală. Or, pârâtul nu a prezentat acte, nu a invocat martori oculari, nu a administrat vreo dovadă suplimentară, nu a demonstrat că măcar unele afirmații ale sale ar fi corespunzătoare realității.

Această lipsă totală de probatoriu confirmă caracterul defăimător al afirmațiilor și întărește poziția procesuală a reclamanților.

Afirmația pârâtului potrivit căreia reclamanții nu ar fi suferit vreun prejudiciu moral este contrazisă categoric de conținutul injurios, umilitor și degradant al afirmațiilor publicate; numărul semnificativ de vizualizări (peste 130 000 de vizualizări); contextul social și mediatic în care au fost răspândite informațiile.

Instanța apreciază această apărare drept o încercare vădită de a minimaliza gravitatea faptei, ceea ce constituie o altă tentativă de inducere în eroare a instanței de judecată.

Analizând circumstanțele speței în ansamblul lor, argumentele părților, pozițiile procesuale expuse, precum și cadrul juridic incident, instanța de judecată reține că soluția ce urmează a fi pronunțată trebuie să răspundă exigențelor legii și să reflecte cu maximă fidelitate caracterul faptei ilicite comise de pârât, efectele acesteia asupra drepturilor fundamentale ale reclamanților, precum și principiul proporționalității și echității consacrat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Instanța reține că elementul esențial al speței este constatarea oficială și publică a faptului că afirmațiile publicate de pârât la data de 07 decembrie 2023 pe rețeaua TikTok sunt false, defăimătoare și lipsite de substrat factologic suficient. Această măsură este imperativă pentru restaurarea adevărului factual în spațiul public; reafirmarea autorității legii și a principiilor care guvernează libertatea de exprimare în raport cu protecția vieții

private; repunerea reclamanților în drepturile lor fundamentale, grav afectate prin fapta ilicită comisă de pârât.

În speță, instanța constată că menținerea în mediul online a acelui video defăimător echivalează cu o continuare a prejudicierii drepturilor reclamanților. În cauză, partea pârâtă nu a făcut dovada efectivă a ștergerii video-ului litigios, limitându-se doar la afirmația verbală că acesta ar fi fost eliminat. Or, la accesarea link-ului corespunzător se generează un mesaj standard „Videoclipul este indisponibil în prezent", circumstanță care nu confirmă cu certitudine ștergerea definitivă a conținutului, fiind posibil ca acesta să fi fost doar ascuns temporar de la vizualizare publică. O asemenea stare de fapt creează o stare de incertitudine și lasă impresia că video-ul respectiv ar putea fi repus la dispoziția publicului în orice moment, ceea ce impune necesitatea dispunerii măsurii de obligare expresă a pârâtului de a șterge video-ul din rețeaua de socializare.

Această măsură se impune pentru încetarea stării de pericol pentru drepturile personal nepatrimoniale ale reclamanților; pentru prevenirea unor noi prejudicii viitoare; pentru realizarea rolului preventiv și educativ al răspunderii civile.

Instanța apreciază că măsura dezmințirii publice constituie o formă adecvată, eficientă și proporțională de reparare a prejudiciului moral și restabilire a imaginii publice a reclamanților. Textul dezmințirii trebuie să reflecte clar: recunoașterea caracterului fals și defăimător al afirmațiilor; cererea publică de scuze; reafirmarea neadevărului informațiilor răspândite.

Instanța consideră că cuantumul compensației solicitate de reclamanți este rezonabil, având în vedere: gravitatea afirmațiilor; impactul public generat (peste 130 000 vizualizări); lipsa oricărei remușcări din partea pârâtului; conduita procesuală a acestuia - refuzul de a retracta, persistența în fapta ilicită.

Stabilirea compensației în sumă de 20 000 lei pentru Vanesa Cozonac; 10 000 lei pentru Ion Cozonac și 10 000 lei pentru Ala Cozonac reprezintă o valoare justă, proporțională și satisfăcătoare pentru suferințele morale cauzate.

Instanța de judecată, analizând circumstanțele speței, pozițiile procesuale ale părților, probele administrate și cadrul normativ aplicabil, conchide că în prezenta cauză sunt întrunite, în mod cumulativ, toate condițiile legale pentru admiterea integrală a acțiunii civile formulate de reclamanții Vanesa Cozonac, Ala Cozonac și Ion Cozonac împotriva pârâtului Simion Șindirinschi.

Dreptul la libertatea de exprimare nu poate constitui un refugiu pentru răspândirea de informații false, calomnioase și defăimătoare. Or, limitele acestei libertăți fundamentale încetează acolo unde începe necesitatea de protecție a drepturilor altor persoane – în speță, dreptul reclamanților la onoare, demnitate și reputație profesională.

Pârâtul, prin conduita sa a denaturat în mod vădit dreptul său la exprimare liberă; a recurs la afirmații insultătoare și defăimătoare, în lipsa oricărui substrat factologic suficient; a refuzat orice formă de reparare amiabilă a prejudiciului, sfidând inclusiv procedura legală a cererii prealabile.

În aceste condiții, instanța constată caracterul defăimător al afirmațiilor publicate de pârât; apreciază necesitatea excluderii din spațiul public a conținutului ilicit; consideră esențială publicarea unei dezmințiri, în formula prestabilită, pentru restaurarea

adevărului; stabilește compensații rezonabile pentru prejudiciul moral suferit de fiecare dintre reclamanți și dispune obligarea pârâtului la compensarea cheltuielilor de judecată suportate de reclamanți.

În conformitate cu art.82 Cod de procedură civilă, *cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru și cheltuielile de judecare a cauzei*.

În conformitate cu art.94 alin.(1) și (2) Cod de procedură civilă, *instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut cîștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pîrîtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului. În cazul mai multor reclamanți sau pîrîți, aceştia sînt obligați să compenseze cheltuielile de judecată în mod egal, proporțional sau solidar, în funcție de interesul fiecăruia ori de caracterul litigiului dintre ei. Dacă unul dintre coparticipanți a utilizat mijloace speciale de apărare judiciară, ceilalți nu sînt responsabili de cheltuielile lui*.

Potrivit confirmării de achitare a notei de plată MPay nr.***** din 04 ianuarie 2024, Vanesa Cozonac a achitat taxa de timbru în mărime de 200 lei și taxa de stat în mărime de 1 099,96 lei (f.d.2).

Potrivit confirmării de achitare a notei de plată MPay nr.***** din 04 ianuarie 2024, Ala Cozonac a achitat taxa de timbru în mărime de 200 lei și taxa de stat în mărime de 699,96 lei (f.d.3).

Potrivit confirmării de achitare a notei de plată MPay nr.***** din 04 ianuarie 2024, Ion Cozonac a achitat taxa de timbru în mărime de 200 lei și taxa de stat în mărime de 699,96 lei (f.d.4).

Ținând cont de faptul că părțile reclamante, în cursul examinării prezentei cauze, au suportat cheltuieli de judecată în vederea apărării drepturilor și intereselor lor legitime, iar pârâtul nu a manifestat diligența necesară pentru soluționarea amiabilă a litigiului până la momentul depunerii cererii de chemare în judecată, instanța apreciază că sunt întrunite temeiurile legale pentru a dispune încasarea din contul pârâtului, în beneficiul reclamanților, a cheltuielilor de judecată suportate, taxele de stat și taxele de timbru achitate la depunerea cererii de chemare în judecată, aceste pretenții fiind considerate întemeiate și justificate.

Din considerentele reflectate supra, instanța de judecată conchide necesitatea admiterii cererii de chemare în judecată ca fiind una întemeiată.

În conformitate cu art.238-241 Cod de procedură civilă, instanța de judecată

h o t ă r ă ș t e:

Se admite cererea de chemare în judecată.

Se obligă Simion Șindirinschi să șteargă de pe rețeaua de socializare TikTok video-ul publicat la 07 decembrie 2023: *****n/*****
*****1&*****

Se obligă Simion Șindirinschi să dezmintă informația publicată la data de 07 decembrie 2023 pe rețeaua de socializare TikTok prin publicarea unui video în care să comunice: „*Eu, Simion Șindirinschi, recunosc că la data de 07 decembrie 2023 am mințit când am distribuit informații false și defăimătoare despre Vanesa Cozonac, Ala Cozonac și Ion Cozonac, și am spus că aceștia mi-au fabricat dosar penal, m-au amenințat, au făcut vrăji, suferă de careva boli psihice. Cer scuze de la doamna Vanesa Cozonac, Ala Cozonac și domnul Ion Cozonac pentru că am mințit și am răspândit informații false pentru a-i defăima*.

Se încasează de la Simion Șindirinschi în beneficiul Vanesei Cozonac suma de 20 000 lei (*douăzeci mii lei*) cu titlu de prejudiciu moral; suma de 1 099,96 lei (*o mie nouăzeci și nouă lei, nouăzeci și șase bani*) cu titlu de taxă de stat și suma de 200 lei (*două sute lei*) cu titlu de taxă de timbru.

Se încasează de la Simion Șindirinschi în beneficiul Alei Cozonac suma de 10 000 lei (*zece mii lei*) cu titlu de prejudiciu moral; suma de 699,96 lei (*șase sute nouăzeci și nouă lei, nouăzeci și șase bani*) cu titlu de taxă de stat și suma de 200 lei (*două sute lei*) cu titlu de taxă de timbru.

Se încasează de la Simion Șindirinschi în beneficiul lui Ion Cozonac suma de 10 000 lei (*zece mii lei*) cu titlu de prejudiciu moral; suma de 699,96 lei (*șase sute nouăzeci și nouă lei, nouăzeci și șase bani*) cu titlu de taxă de stat și suma de 200 lei (*două sute lei*) cu titlu de taxă de timbru.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Președintele ședinței,
Judecător (*semnătură*) Andrei Ojoga
Copia corespunde originalului,
Judecător *Andrei Ojoga*